មេរៀន ៤ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ និងអ្នកគង្វាល ព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន

នៅក្នុងមេរៀនមុន យើងបានសិក្សារួចមកហើយអំពី ព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចពីរយ៉ាង គឺ សាវ័ក និង ព្យាការី។ យើងបានដឹងថា សាវ័កគឺមានពីរប្រភេទ។ ទីមួយ មានក្រុមពិសេសមួយដែលហៅថា សាវ័កទាំងដប់ពីរ។ ពួកគាត់ធ្វើកិច្ចការជាមួយព្រះយេស៊ូ ក្នុងការដាំក្រុមជំនុំ។ មានអ្នកខ្លះ ក្នុងចំណោមពួកគាត់បានសរសេរកណ្ឌគម្ពីរនៃគម្ពីរសម្ព័ន្ធមេត្រីថ្មី។ ក្រុមទីពីរ មានរៀបរាប់នៅក្នុងគម្ពីរអេភេសូ ៤:១១-១២ ពួកគាត់ត្រូវចេញទៅកាន់តំបន់ថ្មីទៀតដាំក្រុមជំនុំ និង អភិវឌ្ឍព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រិស្ត។ ប៉ុន្តែ ពួកគាត់មិនត្រូវ សរសេរកណ្ឌគម្ពីរឡើយ ដ្បិតកិច្ចការនោះបានបញ្ចប់ទៅជាមួយនឹងកណ្ឌគម្ពីរនៅក្នុងសម្ព័ន្ធមេត្រីថ្មីរួចហើយ។ យើងក៏បានដឹងថា ព្យាការីមានកាតព្វកិច្ច ពីរយ៉ាង គឺ ថ្លែងប្រកាស និង ទាយទុកមុន។ ពេលនេះយើង ត្រៀមជាស្រេចដើម្បីរៀនអំពីព្រះអំណោយទានទាំងបីដែលនៅសល់ ក្នុងក្រុមនេះ។

មេរៀននេះនឹងធ្វើឲ្យយើងកាន់តែជិតស្និទ្ធជាមួយព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ច ដែលហៅថា អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ និង អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន។ យើងនឹងសិក្សាអំពីអ្នកគង្វាល និង អ្នកបង្រៀននៅក្នុងចំណុចផ្នែកតែមួយ ព្រោះភាគច្រើនគេយល់ស្របថា ព្រះអំណោយទានទាំងពីរគឺប្រើនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចតែមួយ។

ព្រះជាម្ចាស់ប្រើមនុស្សជាច្រើននាក់ នៅក្នុងព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចទាំងនេះ។ ដូច្នេះ អ្នកក៏អាចនឹងទទួលអារម្មណ៍ថាព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដឹកនាំអ្នកចូលទៅក្នុងព្រះអំណោយទានមួយណាក្នុងចំណោមព្រះអំណោយទានទាំងនេះដែរ។

គម្រោងនៃមេរៀន

ក. ទ្រង់ប្រទានឲ្យអ្នកខ្លះក្លាយជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ

ខ. ទ្រង់ប្រទានឲ្យអ្នកខ្លះ ជាអ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន

វត្ថុបំណងនៃមេរៀន

នៅពេលដែលបញ្ចប់មេរៀនមួយនេះ អ្នកអាចនឹង ៖

១. ស្គាល់ថាអ្នកផ្សាយដំណឹងជាអ្វី ហើយរៀបរាប់មុខងាររបស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។

២. រៀបរាប់អំពីព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ច ដែលគេហៅថា អ្នកគង្វាល និង អ្នកបង្រៀន។

៣. រៀបរាប់ និង បកស្រាយ អំពីគោលបំណង និងមុខងាររបស់ព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចទាំងអស់។

៤. ទទួលអារម្មណ៍ដឹងថា តើព្រះអម្ចាស់កំពុងធ្វើការនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកដើម្បីអភិវឌ្ឍព័ន្ធកិច្ច ឬក៏អត់។

សកម្មភាពក្នុងការសិក្សា

១. អានគម្ពីរកិច្ចការ ជំពូក ៧ និង ៨ និង គម្ពីរ១ធីម៉ូថេ៤:១-១៦.

២. បន្តទន្ទេញចងចាំ គម្ពីរ ១កូរិនថូសជំពូក១៣ ។ នៅពេលដែលអ្នកបានរៀនចប់មេរៀននេះហើយ អ្នកអាចនឹងសូត្រឡើងវិញ ខទី១ ដល់ទី៧បាន។

៣. អានមេរៀននេះយឺតៗ។ គូសបន្ទាត់នៅពីក្រោមចំណុចសំខាន់។

៤. បើកទៅផ្នែកខាងក្រោយនៃសៀវភៅរបស់អ្នក ដើម្បីរកនិយមន័យពាក្យសំខាន់ដែលអ្នកមិនយល់

៥. ធ្វើរាល់សំណួរទាំងឡាយណាដែលអ្នកឃើញ។ ផ្ទៀតផ្ទាត់ចម្លើយរបស់អ្នកជាមួយនឹងចម្លើយ ដែលបានផ្តល់ឲ្យនៅចុងបញ្ចប់នៃមេរៀន។

៦. ធ្វើការប្រឡងផ្ទាល់ខ្លួននៅចុងបញ្ចប់នៃមេរៀន ហើយផ្ទៀតផ្ទាត់ចម្លើយរបស់អ្នក។

ពាក្យសំខាន់

ភ្ជាប់គ្នា	ទុក្ករបុគ្គល	ភាពអាត្មានិយម
ព្រះត្រៃឯកភាពពេញលេញ	ការបន្តពូជ	

ក. ទ្រង់ប្រទានឲ្យអ្នកខ្លះក្លាយជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ

វត្ថុបំណងទី១. *ស្គាល់ថាអ្នកផ្សាយដំណឹងជាអ្វី ហើយរៀបរាប់មុខងាររបស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។*

ការស្គាល់អ្នកដែលបានប្រទានឲ្យ

នៅពេលដែលកំពុងសិក្សាមេរៀនទីមួយរបស់យើង អំពីព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ច យើងបានដឹងថា ព្រះគ្រិស្តគឺជាអ្នកប្រទានព្រះអំណោយទានទាំងនេះ។ យើងក៏បានឃើញផងដែរថា បើនិយាយទាក់ទងនឹងអ្នកណាដែលបានប្រទានព្រះអំណោយទានទាំងនេះ នៅក្នុងគម្ពីរអេភេសូ៤:១១ និង គម្ពីរ ១កូរិនថូស ១២:២៨ គឺនិយាយមិនខុសគ្នាទេ។ យើងក៏បានដឹងថា ព្រះគ្រិស្ត និង ព្រះជាម្ចាស់គឺដូចគ្នា ព្រោះតែព្រះជាម្ចាស់ គឺព្រះបីរួមមកតែមួយ គឺព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និង ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ។ ព្រះគ្រិស្តគឺជាអង្គព្រះទីពីរ នៅក្នុងព្រះត្រៃឯកភាពពេញលេញ។ ដូច្នេះ យើងអាចនិយាយបានថា ព្រះគ្រិស្តគឺជាព្រះជាម្ចាស់។

ពេលនេះយើងនឹងរៀនអំពីអ្នកដែលបានប្រទានឲ្យនោះបន្ថែមទៀត។ នៅក្នុងគម្ពីរអេភេសូជំពូកទី៤ ព្រះគ្រិស្ត ដែលត្រូវបានគេស្គាល់ថាជាព្រះសិរសា៖ "បើយើងប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីពិតដោយចិត្តស្រឡាញ់ យើងនឹងបានចំរើនឡើងគ្រប់វិស័យទាំងអស់ ឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះគ្រិស្តជាសិរសា" (ខ១៥)។ អ្វីដែលបានទៅដល់ខ្លួនប្រាណ គឺត្រូវឆ្លងកាត់ក្បាលជាមុនសិន។ នេះក៏រាប់ទាំងព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចទាំងពីរ និង ការចិញ្ចឹមបីបាច់សម្រាប់ព្រះកាយផងដែរ៖ នៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រិស្ត ព្រះកាយទាំងមូល "ផ្គត់ផ្គង់អោយព្រះកាយទាំងមូលតភ្ជាប់គ្នាដោយសន្លាក់ឆ្អឹង និងសរសៃព្រមទាំងចំរើនឡើង តាមតែព្រះជាម្ចាស់ប្រទានអោយ។" (គម្ពីរកូឡូស ២:១៩)។

តាមធម្មជាតិ ក្បាលរបស់យើងមានមុខងារទូទៅបីយ៉ាង៖ (១) វាដឹង (២) វាឃើញពីតម្រូវការដែលត្រូវបំពេញ និង (៣) វាគ្រប់គ្រង។ មុខងារទាំងអស់នេះក៏ យកទៅប្រើជាមួយព្រះគ្រិស្ត នៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយនឹង ព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ច។

ព្រះសិរសាដឹងពីតម្រូវការរបស់ព្រះកាយ

ប្រអប់ជើងរបស់យើងវាមិនដឹងអំពីតម្រូវការខាងរូបកាយរបស់ខ្លួនយើងឡើយ។ មិនថាជាដៃ ជើង ឬផ្នែកណាមួយនៃខ្លួនប្រាណឡើយ។ នៅក្នុងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រិស្ត មានពេលខ្លះសមាជិកធ្វើការសម្រេចចិត្តដោយខ្លួនឯងក្នុងការជ្រើសរើសសមាជិកណាម្នាក់ ឲ្យធ្វើជាសាវ័ក ជាព្យាការី ជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ឬជាអ្នកគង្វាល និងអ្នកបង្រៀន។ នោះវាដូចជា ជើងទៅប្រាប់ដៃថាតើមុខងាររបស់ដៃគឺជាអ្វីយ៉ាងដូច្នោះដែរ។ គឺមានតែព្រះគ្រិស្តជាព្រះសិរសាតែប៉ុណ្ណោះដែលដឹងពីតម្រូវការនៃព្រះកាយរបស់ទ្រង់បាន។ ទ្រង់អាចសម្រេចព្រះទ័យថា តើអ្វីដែលសមាជិកនៃព្រះកាយរបស់ទ្រង់អាចបម្រើបានចំពោះតម្រូវការទាំងនោះ។សមាជិកអាចជួយគ្នាទៅវិញទៅមក ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចផ្តល់ព្រះអំណោយទានខាងវិញ្ញាណបាននោះទេ។ មានតែព្រះអង្គ ដែលជាព្រះសិរសាប៉ុណ្ណោះ គឺជាអ្នកប្រទានឲ្យ។

ព្រះសិរសាទតឃើញថាតម្រូវការរបស់ព្រះកាយត្រូវបានបំពេញ

ពេលខ្លះក្បាលបានដឹងថា ខ្លួនប្រាណត្រូវការទឹកដោះគោបន្ថែមទៀត ដោយសារតែឆ្អឹងរបស់វាងាយបាក់ខ្លាំងពេក។ ក្បាលឃើញថា ទឹកដោះគោគឺត្រូវតែឲ្យដើម្បីបំពេញតម្រូវការមួយនេះបាន។ នៅក្នុងរបៀបដូចគ្នានេះដែរ ព្រះគ្រិស្តជាព្រះសិរសា ទតឃើញថាតម្រូវការរបស់ព្រះកាយទ្រង់ត្រូវបាន
បំពេញ។

ព្រះសិរសាគ្រប់គ្រងព្រះកាយ

បន្ទាប់ពីវាបានឃើញថា តម្រូវការរបស់ខ្លួនប្រាណនោះត្រូវបានបំពេញហើយ ក្បាលនឹងដាក់បញ្ជាទៅឲ្យផ្នែកនីមួយៗនៃខ្លួនប្រាណទាំងមូល។ ជើងដែលមានសុខភាពល្អមិន សម្រេចថាតើអ្វីដែលល្អសម្រាប់ខ្លួនប្រាណនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាទទួលបញ្ជាពីក្បាល ដើម្បីជួយបំពេញតម្រូវការរបស់ខ្លួនប្រាណ។ ដូចគ្នាដែរ បន្ទាប់ពីបានប្រទានព្រះអំណោយទានសម្រាប់ព្រះកាយរបស់ទ្រង់រួចហើយ ព្រះគ្រិស្តក៏ដាក់បញ្ជាសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ពួកវាផង។

លំហាត់អនុវត្តន៍

---

១ ចូរគូសរង្វង់ជុំវិញអក្សរនៅពីមុខពាក្យទាំងឡាយណាដែលរៀបរាប់ពីមុខងាររបស់ព្រះសិរសាមានល្អបំផុត។

ក) ស្ដាប់បង្គាប់

ខ) គ្រប់គ្រង

គ) បម្រើ

ឃ) ដឹង

ង) ផ្ដត់ផ្គង់

ការបង្ហាញពីអ្នកទទួល

គ្រប់ព្រះអំណោយទានទាំងអស់មានអ្នកទទួលរបស់វា។ ជាថ្មីម្ដងទៀត យើងនឹកចាំថាទាំសមាជិកម្នាក់ៗ និង ព្រះកាយទាំងមូលសុទ្ធតែចូលរួមនៅក្នុងការទទួល។ សមាជិកម្នាក់ៗទទួលព្រះអំណោយទានឲ្យក្លាយជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយព្រះកាយជាអ្នកទទួលពួកគេ។

តើអ្នកណាដែលត្រូវបានជ្រើសរើសឲ្យក្លាយជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ? តើអ្នកណា ទទួលបានព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចនេះ? នៅក្នុងន័យមួយ អ្នកជឿម្នាក់ៗត្រូវតែជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ៖ "ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ "ចូរនាំគ្នាទៅគ្រប់ទីកន្លែងក្នុងពិភពលោក ហើយប្រកាសដំណឹងល្អ*ដល់មនុស្សលោកទាំងអស់ចុះ។ អ្នកណាជឿ ហើយទទួលពិធីជ្រមុជទឹក* ព្រះជាម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះអ្នកនោះ រីឯអ្នកដែលមិនជឿនឹងត្រូវទទួលទោស" (ម៉ាកុស ១៦:១៥-១៦)។ អ្នកខ្លះអាចនឹងនិយាយថា " អូ! ខគម្ពីរនោះមិនសំដៅមកលើខ្ញុំទេ។ បទបញ្ជានោះគឺផ្ដល់មកសម្រាប់តែសាវ័កទាំង១១រូប ដែលជាសាវ័កពិសេសប៉ុណ្ណោះ។" យើងត្រូវតែទៅមើលខគម្ពីរមួយទៀត ដែលបាននិយាយទៅកាន់ពួកសាវ័កទាំងដប់ពីរ ដែល

ប្រាប់ពួកគេឲ្យបង្រៀនអ្នកជឿថ្មី "ត្រូវបង្រៀនគេអោយប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា។" (គម្ពីរម៉ាថាយ ២៨:២០)។ ពិតណាស់ ពួកសាវ័កទាំងដប់មួយនាក់ទទួលបង្គាប់ឲ្យ "ចេញទៅពេញពិភពលោកទាំងមូល និង ធ្វើការចែកចាយ" ប៉ុន្តែក្រោយមកពួកគេទទួលបង្គាប់ឲ្យបង្រៀនអ្នកជឿថ្មីៗ ពីការស្តាប់បង្គាប់បញ្ញាគ្រប់ទាំងអស់។ ដូច្នេះ យើងសន្និដ្ឋានថា អ្នកជឿទាំងអស់ ត្រូវតែក្លាយខ្លួនជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។ ប៉ុន្តែយ៉ាងណាមិញ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដែលមានព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចគឺមានលក្ខណៈខុសគ្នាខ្លះៗ។

ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ជ្រាប ថាតើសមាជិកនៃព្រះកាយណាម្នាក់ដែលទ្រង់អាចប្រើប្រាស់ជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបានល្អបំផុត។ ព័ន្ធកិច្ចរបស់ពួកគេប្រហែលជាមិនចាប់ផ្តើមពីការផ្សាយដំណឹងល្អនោះទេ។ ក្រៅពីពួកសាវ័ក នៅក្នុងគម្ពីរកិច្ចការ មានអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អពីរនាក់ដំបូងដែលយើងបានស្គាល់ គឺលោកភីលីព និង លោកស្ទេផាន។ អ្នកទាំងពីរចាប់ផ្តើមដោយធ្វើជាអ្នកកាន់ប្រាក់៖

> "មិនគួរអោយយើងខ្ញុំ ចោលការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅបំរើតុឡើយ។ ហេតុនេះ បងប្អូនអើយ សូមនាំគ្នាជ្រើសរើសយកបុរសប្រាំពីររូបក្នុងចំណោមបងប្អូនដែលជាអ្នកមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អ ហើយពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណ និងប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃ។ យើងខ្ញុំនឹងតែងតាំងគេអោយបំពេញមុខងារនេះ។" .... គេក៏ជ្រើសយកលោកស្ទេផាន ដែលពោរពេញដោយជំនឿ និងដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ* (និង) លោកភីលីព។ (គម្ពីរកិច្ចការ ៦:២-៣,៥)

ឯអ្នកដទៃទៀតក៏ត្រូវបានជ្រើសរើសសម្រាប់ការងារនោះដែរ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមពួកគេ ទាំងអស់ មានតែលោកស្ទេផាន និង លោកភីលីព ប៉ុណ្ណោះដែលបានក្លាយជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។ លោកស្ទេផានត្រូវបានគេសម្លាប់ ប្រហែលជាបន្ទាប់ពីការផ្សាយដំណឹងល្អដំបូងរបស់លោក។ លោកភីលីពត្រូវបានគេហៅថាជា អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ នៅក្នុងគម្ពីរកិច្ចការ ២១:៨ ៖ "យើងបន្តដំណើរដល់ក្រុងសេសារា។ យើងបានចូលផ្ទះលោកភីលីព ជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ"។ លោកភីលីពបានក្លាយជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ នៅប្រមាណឆ្នាំ ៣៣ នៃគ្រិស្តសករាជ។ លោកនៅបន្តធ្វើជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ រហូតដល់ឆ្នាំ៦០ នៃគ្រិស្តសករាជ នោះបញ្ជាក់ថាការផ្សាយដំណឹងល្អគឺជាការងាររបស់លោកពេញមួយជីវិត។

មូលហេតុមួយដែលលោកស្ទេផាន និង លោកភីលីព ត្រូវបានជ្រើសរើសសម្រាប់ទំនួលខុសត្រូវដ៏អស្ចារ្យមួយនេះ អាចជាភាពស្មោះត្រង់របស់ពួកគេជាមួយនឹងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ចូរអានគម្ពីរលូកា ១៩:១១-១៩ ដើម្បីរៀនអំពីរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានរង្វាន់ឲ្យអស់អ្នកដែលស្មោះត្រង់ជាមួយនឹងទំនួលខុសត្រូវរបស់គេ។

នៅមានមូលហេតុផ្សេងទៀត ដែលអ្នកជឿទាំងពីររូបនេះ ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះសិរសាឲ្យធ្វើជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។ ពួកគេប្រកបដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ និង មានប្រាជ្ញា។ គម្ពីរកិច្ចការ ៦:៨ បានចាត់ទុកលោកស្ទេផានថាជាបុរសម្នាក់ "ពោរពេញដោយព្រះគុណ និងឫទ្ធានុភាព"។

អស់អ្នកដែលត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះសិរសាឲ្យក្លាយជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ពួកគេត្រូវបានជ្រើសរើសដោយមូលហេតុមួយចំនួន។ មូលហេតុទាំងនេះ រួមបញ្ចូលទាំង ភាពស្មោះត្រង់ និង ភាពប្រកបដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ ប្រាជ្ញា ជំនឿ និង ឫទ្ធានុភាព។ ព្រះជាម្ចាស់ក៏ប្រហែលជាស្វែងរក

សមត្ថភាពផ្សេងទៀតដែរ។ ត្រូវចងចាំផងដែរថា ទ្រង់ជ្រាបថាអ្នកណាដែលនឹងមានសមត្ថភាពត្រឹមត្រូវ តាំងពីមុនពេលដែលមនុស្សណាម្នាក់ដឹងថាពួកគេមានសមត្ថភាពនោះទៅទៀត។ ជាឧទាហរណ៍ ទ្រង់អាចនឹងត្រាស់ហៅយុវជនម្នាក់ឲ្យធ្វើជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ មុនពេលដែលយុវជននោះ ឬ អ្នកណាម្នាក់ដឹងថាគាត់មានសមត្ថភាពដ៏ចាំបាច់មួយនោះទៅទៀត។ ទ្រង់ត្រាស់ហៅលោកសាំយូអែលឲ្យធ្វើជាព្យាការីនៅក្នុងសាសន៍អ៊ីស្រាអែល នៅពេលដែលលោកនៅមានវ័យក្មេងខ្ចីនៅឡើយ។ (សូមមើលនៅក្នុងគម្ពីរ១សាំយូអែលជំពូក៣)

បន្ទាប់មកអ្នកទទួលនោះគឺជាអ្នកណាដែលព្រះជាម្ចាស់ជ្រាបថា មានសមត្ថភាព ឬ អ្នកណាដែលព្រះជាម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យមានសមត្ថភាព សម្រាប់ការងារមួយនោះ។

លំហាត់អនុវត្តន៍

២ ការសម្រេចចិត្តថាអ្នកណាដែលនឹងទទួលបានព្រះអំណោយទានពិសេសនៃព័ន្ធកិច្ច ដើម្បីក្លាយ ជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អនោះ ត្រូវបានធ្វើឡើងដោយ

ក) ពួកសាវ័ក

ខ) ព្រះសិរសា

គ) ព្រះកាយ

ឃ) សមាជិកផ្សេងទៀតនៃព្រះកាយ

៣ តើសមត្ថភាពបែបណាខ្លះដែលយើងរំពឹងថានឹងឃើញមាននៅក្នុងអស់អ្នកដែលត្រូវបានជ្រើសរើសឲ្យក្លាយជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ? ចូរគូសរង្វង់ជុំវិញអក្សរនៅពីមុខចម្លើយទាំងឡាយណាដែលត្រឹមត្រូវ។

ក) ពេញដោយជំនឿ និង ឫទ្ធានុភាព

ខ) សមត្ថភាពធ្វើដំណើរផ្លូវឆ្ងាយ

គ) ស្មោះត្រង់នៅក្នុងក្រុមជំនុំ

ឃ) ប្រកបដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ និង ប្រាជ្ញា

ការអធិប្បាយពីមុខងារ

មុខងារសំខាន់បំផុតរបស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ គឺយល់ដឹងពីអត្ថន័យនៃពាក្យថា *អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ*។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគឺមានន័យថា "អ្នកដែលប្រកាសដំណឹងល្អ"។ ប្រហែលជាមានដំណឹងល្អច្រើនប្រភេទនៅក្នុងពិភពលោក។ ដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសដោយអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ គឺនិយាយអំពីដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រិស្ដ។ លោកប៉ុលបានធ្វើការបកស្រាយសង្ខេបនៅក្នុងគម្ពីរ ១កូរិនថូសជំពូក១៥ អំពីអ្វីទៅដែលជាដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រិស្ដ ។ វារួមបញ្ចូលចំណុចសំខាន់ៗបីយ៉ាង៖ (១) ព្រះគ្រិស្ដសុគតសម្រាប់បាបរបស់យើង បើយោងទៅតាមខគម្ពីរ (២) សពទ្រង់ត្រូវបានបញ្ចុះ និង (៣) ទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញម្ដងទៀតនៅថ្ងៃទីបី បើយោងទៅតាមខគម្ពីរ។

ស្របពេលដែលមុខងារសំខាន់បំផុតរបស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ គឺប្រាប់ដំណឹងល្អអំពីព្រះគ្រិស្ត ពួកគេក៏មានមុខងារមួយទៀតដែរ។ ការប្រាប់ដំណឹងល្អអំពីព្រះគ្រិស្ត តាមធម្មតាគឺសម្រាប់តែអ្នកដែលមិនជឿ ប៉ុន្តែសម្រាប់លោកប៉ុលវិញ នៅពេលដែលលោកនិយាយអំពីព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចនៅក្នុងគម្ពីរអេភេសូជំពូក ៤ លោកបានដាក់ទំនួលខុសត្រូវទៅលើអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ដើម្បីធ្វើការរៀបចំមនុស្សរបស់ព្រះជាម្ចាស់ "ដើម្បីរៀបចំប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធអោយបំពេញមុខងារបំរើ និងកសាងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រិស្តឡើង" (ខទី១២)។ មធ្យោបាយដែលការនេះអាចសម្រេចទៅបាន គឺមានតែតាមរយៈគំរូ ។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរមានគំរូល្អៗជាច្រើនសម្រាប់យើងរាល់គ្នា។

យើងអាចយល់ដឹងពីមុខងាររបស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបានកាន់តែប្រសើរឡើង ប្រសិនបើយើងសាកល្បងជីវិត និង ព័ន្ធកិច្ចរបស់មនុស្សម្នាក់ដែលត្រូវបានគេហៅថាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អនៅក្នុងព្រះគម្ពីរនោះគឺលោកភីលីព។ សិក្សាសមត្ថភាពដែលទាក់ទងនឹងលោកភីលីព ដែលមានរៀបរាប់នៅខាងក្រោមនេះ ដោយយកចិត្តទុកដាក់៖

១. លោកបានទៅក្រុងសាម៉ារី និងចែកចាយអំពីព្រះគ្រិស្ត (គម្ពីរកិច្ចការ ៨:៥)
២. លោកបាននិយាយទៅកាន់មនុស្សម្នា និង ធ្វើការអស្ចារ្យ (គម្ពីរកិច្ចការ ៨:៦)
៣. លោកនាំឲ្យមានសេចក្តីអំណរទៅដល់ទីក្រុង (គម្ពីរកិច្ចការ ៨:៨)
៤. លោកបានជ្រមុជទឹកឲ្យអស់អ្នកដែលទទួលជឿ (គម្ពីរកិច្ចការ ៨:១២)
៥. លោកបានស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ ដោយមិនខ្វល់ពីកន្លែងដែលលោកត្រូវទៅបម្រើដឹកនាំនោះឡើយ (គម្ពីរកិច្ចការ ៨:២៦-២៧)
៦. លោកទទួលបានទិសដៅច្បាស់លាស់ពីព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ (គម្ពីរកិច្ចការ ៨:២៩)
៧. លោកចែកចាយ ដំណឹងល្អពីព្រះគ្រិស្ត ជាមួយនឹងមនុស្សតែម្នាក់ (គម្ពីរកិច្ចការ ៨:៣០-៣៥)
៨. លោកចែកចាយដំណឹងល្អពីព្រះគ្រិស្តនៅក្នុងទីក្រុងជាច្រើន (គម្ពីរកិច្ចការ៨:៤០)
៩. លោកផ្សាយដំណឹងល្អទៅឲ្យក្រុមគ្រួសាររបស់លោកផ្ទាល់ (គម្ពីរកិច្ចការ ២១:៩)

យើងក៏អាចរៀនខ្លះៗ អំពីអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ តាមរយៈការដកពិសោធន៍ជីវិត និង ព័ន្ធកិច្ចរបស់លោកស្ទេផានផងដែរ។ ព្រះគម្ពីរមិនបានហៅលោកថាជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អម្នាក់ដោយសារតែព័ន្ធកិច្ចរបស់លោកឡើយ។ សូមចំណាំ រឿងទាំងប៉ុន្មានខាងក្រោមនេះ៖

១. លោកសំដែងឫទ្ធិបាដិហារិយ៍ និងទីសំគាល់ធំៗក្នុងចំណោមប្រជាជន (គម្ពីរកិច្ចការ ៦:៨)
២. លោកធ្វើសកម្មភាពប្រកបដោយប្រាជ្ញាអស្ចារ្យ និង ឫទ្ធានុភាពរបស់ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ (គម្ពីរកិច្ចការ ៦:១០)។
៣. លោកសំដៅការល្អ នៅក្នុងពេលដែលលោកត្រូវបានគេបៀតបៀន (គម្ពីរកិច្ចការ ៦:១៥)។
៤. លោកចែកចាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ច្បាស់ៗ និងប្រកបដោយឫទ្ធានុភាព (គម្ពីរកិច្ចការ ៧:៥១-៥៣)។
៥. លោកថ្លែងប្រាប់ពីសេចក្តីពិតដោយគ្មានភាពភ័យខ្លាច ទោះបីលោកត្រូវបាត់បង់ជីវិតក៏ដោយ (គម្ពីរកិច្ចការ ៧:៥១-៥៣)។

៦. លោកលើកលែងទោសឲ្យអ្នកសម្លាប់លោក (គម្ពីរកិច្ចការ៧:៦០)

៧. លោកបានក្លាយជាទុក្ករបុគ្គល របស់ក្រុមជំនុំដំបូងបំផុត។

មិនមែនអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អទាំងអស់ត្រូវតែមានបទពិសោធន៍ដូចជាលោកភីលីព និង លោកស្ទេផាននោះទេ ប៉ុន្តែយើងអាចរៀនយ៉ាងច្រើនអំពីមុខងារមូលដ្ឋាននៃព្រះអំណោយទាននេះពីពួកគាត់។

ខគម្ពីរយោងមួយទៀតដែលគួរតែដកពិសោធន៍គឺ "ត្រូវបំពេញកិច្ចការជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ" (គម្ពីរ២ធីម៉ូថេ ៤:៥)។ នេះគឺជាភស្តុតាងបញ្ជាក់ថាព្រះអំណោយទាននេះ ពេលខ្លះភ្ជាប់គ្នានឹងព្រះអំណោយទានមួយផ្សេងទៀត។ លោកធីម៉ូថេ ជាអ្នកទទួលបានការបង្គាប់បញ្ជាមួយនេះ កាលនោះលោកក៏ជាអ្នកគង្វាលផង។ យើងនឹងសិក្សាអំពីមុខងារ ចម្បងរបស់អ្នកគង្វាលនៅ ផ្នែកបន្ទាប់ទៀតនៃមេរៀននេះ។ យើងត្រូវតែចាំថា អ្នកគង្វាលក៏អាចជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដែរ។ ព័ន្ធកិច្ចទាំងពីរនេះ មានចំណុចជាច្រើនស្រដៀងគ្នា។

លំហាត់អនុវត្តន៍

៤ ចូរគូសរង្វង់ជុំវិញអក្សរដែលនៅពីមុខប្រយោគ ទាំងឡាយណាដែលត្រឹមត្រូវនៅខាងក្រោម។

ក) អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ "អ្នកដែលចាត់បញ្ជូន"

ខ) ការចែកចាយដំណឹងល្អអំពីព្រះគ្រិស្ត ជាទូទៅគឺសម្រាប់អ្នកមិនទាន់ជឿ

គ) អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អម្នាក់មានមុខងារតែមួយប៉ុណ្ណោះ

ឃ) អ្នកគង្វាល មិនគួរព្យាយាមធ្វើកិច្ចការរបស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អនោះឡើយ

ការបកស្រាយពីការអភិវឌ្ឍ

ព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចទាំងអស់ត្រូវការការអភិវឌ្ឍ ទោះបីជាត្រូវបានប្រទានមកដោយព្រះគ្រិស្តក៏ដោយ។ ទារកមួយប្រហែលជាមនុស្សដែលមានទ្រុងទ្រាយល្អឥតខ្ចោះ ប៉ុន្តែមិនមែនមានន័យថា វាបានលូតលាស់ពេញលេញនោះទេ។ វាត្រូវការការអភិវឌ្ឍជាច្រើនឆ្នាំដើម្បីលូតលាស់បានពេញលេញ។ ព្រះអំណោយទាននៃអ្នកផ្សាយដំណឹងគឺ ព្រះអំណោយទានដ៏ល្អ និង ឥតល្អខ្ចោះ ដែលបានមកពីព្រះសិរសានៃព្រះកាយនោះ ប៉ុន្តែមុនពេលដែលវាបានទៅដល់ភាពមានប្រយោជន៍ វាត្រូវការការអភិវឌ្ឍជាច្រើន។ យើងនឹងគិតអំពី ដំណាក់កាលទាំងបួនក្នុងការអភិវឌ្ឍព្រះអំណោយទាននេះ។

អធិស្ឋានឲ្យបានច្រើន

ពួកសាវ័កទាំងដប់ពីរក៏ធ្លាប់ជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដែរ។ សូមចំណាំរឿងដែលព្រះគម្ពីរបានថ្លែងអំពីការអធិស្ឋានរបស់ពួកគាត់៖ "យើងខ្ញុំនឹងគិតតែពីអធិស្ឋាន និងបំពីព្រះបន្ទូល" (គម្ពីរកិច្ចការ ៦:៤) សូមអានផងដែរ នៅក្នុងគម្ពីរកិច្ចការ ៣:១-៦ និង ១០:៩។ ការអធិស្ឋានអាចធ្វើឲ្យអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ។ នៅពេលដែលពួកគេបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ ការចែកចាយរបស់ពួកគេក៏ទទួលបានលទ្ធផលផងដែរ។

សិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឲ្យបានច្រើន

ព្រះគម្ពីរគឺជាដាវរបស់ព្រះវិញ្ញាណ ។ (សូមមើលនៅក្នុងគម្ពីរអេភេសូ ៦:១៧)។ យើងដាក់ដាវនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ឲ្យយើងបានស្គាល់ពីព្រះបន្ទូល។ ការចែកចាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺ ជាដួងចិត្តនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ ។ (សូមអាននៅក្នុងគម្ពីរ ២ធីម៉ូថេ ២:១៥)

រៀនស្តាប់ និង ធ្វើតាមព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឲ្យបានច្រើន

ការដឹកនាំជាពិសេសមកពីព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធគឺមានសារៈសំខាន់ណាស់សម្រាប់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។ (សូមមើលនៅក្នុងគម្ពីរកិច្ចការ ៨:២៩; ៩:១០-១៧; ១៦:៦-១១)។ យើងរាល់គ្នារៀនតាមរយៈបទពិសោធន៍។ បទពិសោធន៍បង្រៀនយើងពីរបៀបបែងចែកគំនិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង ពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់អាចមានព្រះបន្ទូលមកកាន់យើង។

ធ្វើការផ្សាយដំណឹងល្អឲ្យបានច្រើន

គ្មានមធ្យោបាយណាផ្សេងទៀតអាចអភិវឌ្ឍព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចនៃការផ្សាយដំណឹងល្អឲ្យបានល្អប្រសើរជាងការធ្វើការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អនោះទេ។ យើងអាចមើលឃើញការនេះ នៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចរបស់លោក ស៊ី អឹម វ៉ាត ដែលជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដ៏មានសមត្ថភាពខ្ពស់ម្នាក់នៅក្នុងសម័យយើង។ ប៉ុន្តែលោកមិនមែនជាអ្នកផ្សាយដំណឹងដែលមានសមត្ថភាពខ្ពស់សម្បើមនោះទេ។ នៅអំឡុងពេលការថ្វាយបង្គំមួយ ក្នុងគ្រាដែលលោកចាប់ផ្តើមព័ន្ធកិច្ចរបស់លោកជាលើកដំបូង លោកបានភ្លេចអំពីអ្វីដែលលោកត្រៀមនិយាយ។ លោកក៏ចាកចេញពីការថ្វាយបង្គំនោះ ទាំងមិនបានធ្វើការចែកចាយ។ នោះមិនមែនមានន័យថាលោកមិនមែនជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អនោះទេ។ វាគ្រាន់តែមានន័យថាលោកត្រូវការបទពិសោធន៍បន្ថែមទៀត ក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ។ លោកបានដាក់ខ្លួនលោកទៅក្នុងកិច្ចការនេះ មួយឆ្នាំហើយមួយឆ្នាំទៀត។ លោកបានប្រើព្រះអំណោយទានរបស់លោកនៅគ្រប់ឱកាស ហើយក៏ត្រូវបានគេស្គាល់ថា ជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដ៏មានសមត្ថភាពខ្ពស់ម្នាក់។

លំហាត់អនុវត្តន៍

៥ ការអភិវឌ្ឍព្រះអំណោយទានព័ន្ធកិច្ចនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ មានទាក់ទងទៅនឹង

ក) ការសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ខ) ការរៀនស្តាប់ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់

គ) ការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ។

ខ. ទ្រង់ប្រទានឲ្យអ្នកខ្លះ ជាអ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន

វត្ថុណងទី២. *រៀបរាប់អំពីព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ច ដែលគេហៅថា អ្នកគង្វាលព្រមទាំងបង្រៀន*

វត្ថុបំណងទី៣. *រៀបរាប់ និង បកស្រាយ អំពីគោលបំណង និងមុខងាររបស់ព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចទាំងអស់។*

ការស្គាល់អ្នកដែលបានប្រទានឲ្យ

ដោយយើងបានរៀនជាច្រើនមកហើយ យើងបានសំគាល់ឃើញចំណុចសំខាន់ៗបី អំពីអ្នកដែលបានប្រទានព្រះអំណោយទានខាងព័ន្ធកិច្ច។

១. យើងបានរៀនឲ្យដឹងថា អ្នកដែលបានប្រទានឲ្យនោះគឺជាព្រះគ្រិស្ត។

២. យើងបានរៀនឲ្យដឹងថា អ្នកដែលបានប្រទានឲ្យនោះ ជាព្រះគ្រិស្ត ទ្រង់ក៏ជាព្រះជាម្ចាស់ដែរ។

៣. យើងបានរៀនឲ្យដឹងថា អ្នកដែលបានប្រទានឲ្យនោះជាព្រះគ្រិស្ត ទ្រង់ជាព្រះសិរសានៃព្រះកាយ

ពេលនេះ យើងបានរៀនឲ្យដឹងហើយថា អ្នកដែលបានប្រទានឲ្យ ជាព្រះគ្រិស្ត ទ្រង់ក៏ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់ព្រះកាយផងដែរ៖ "ព្រះគ្រិស្តនាំមុខក្រុមជំនុំ* ហើយជាព្រះសង្គ្រោះរបស់ក្រុមជំនុំដែលជាព្រះកាយព្រះអង្គ" (គម្ពីរអេភេសូ ៥:២៣)។ ព្រះអង្គសង្គ្រោះមានន័យថា "អ្នករំដោះ" ។ តើអ្នកដែលបានប្រទានឲ្យនោះ ជាប់ទាក់ទងនឹងព្រះកាយ ក្នុងនាមជាអ្នករំដោះនៅក្នុងព្រះអំណោយទានព័ន្ធកិច្ចដោយរបៀបណា? យើងនឹងកត់ចំណាំរបៀបបីយ៉ាង។

ទ្រង់រំដោះឲ្យផុតពីចិត្តរឹងរូស

ចិត្តរឹងរូសគឺជាឧបសគ្គដ៏ធំទៅដល់ជំនឿ។ តាមរយៈព្រះអំណោយទាននៃអ្នកបង្រៀនរបស់ទ្រង់ ព្រះសិរសាបានប្រទានការរំដោះឲ្យផុតពីចិត្តរឹងរូស។ អ្នកបង្រៀនដាក់ចំណេះដឹង ដើម្បីដកចិត្តរឹងរូសដែលជាឧបសគ្គដល់ជំនឿនៅក្នុងព្រះកាយនោះចេញ។

ទ្រង់រំដោះឲ្យផុតពីភាពអាត្មានិយម

មុខងារមួយដ៏ធំបំផុតរបស់ព្រះអំណោយទានជាអ្នកគង្វាល គឺការរំដោះសមាជិកនៃព្រះកាយ ឲ្យផុតពីភាពអាត្មានិយម។ ការនេះអាចធ្វើទៅបាន ដោយការដឹកនាំពួកគេចូលទៅក្នុងជីវិតដែលមានព្រះគ្រិស្តជាគោល។

ទ្រង់រំដោះពួកគេឲ្យផុតពីទុក្ខលំបាក

"ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមក តាមព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអង្គ ឥតបង្អែបង្អង់ ដូចអ្នកខ្លះនឹកស្មាននោះឡើយ។ ព្រះអង្គសំដែងព្រះហឫទ័យអត់ធ្មត់ចំពោះបងប្អូន ព្រោះទ្រង់មិនសព្វព្រះហឫទ័យអោយនរណាម្នាក់ត្រូវវិនាសទេ គឺទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យអោយមនុស្សលោកគ្រប់ៗរូបកែប្រែចិត្តគំនិតវិញ។" (គម្ពីរ២ពេត្រុស ៣:៩)។ ទុក្ខលំបាកគឺជាផ្នែកមួយនៃជីវិតរស់នៅ។ សូម្បីតែសមាជិករបស់ព្រះកាយក៏មានទុក្ខលំបាកដែរ។ តាមរយៈព្រះអំណោយទានជាអ្នកគង្វាល ព្រមទាំងជាអ្នកបង្រៀន អ្នកដែលបានប្រទានឲ្យនោះ ទ្រង់រំដោះយើងពីទុក្ខលំបាករបស់យើង។ នេះមិនមែនមានន័យថា អ្នកជឿគេចផុតពីទុក្ខលំបាក

ទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយនោះឡើយ។ វាមិនមែនមានន័យថា តាមរយៈព័ន្ធកិច្ចជាអ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន ពួកគេអាចគេចផុតពីភាពបរាជ័យដែលបានមកពីទុក្ខលំបាកនោះឡើយ។ ពួកគេត្រូវរៀនពីផលចំណេញដែលបានមកពីទុក្ខលំបាក ហើយធ្វើវាឲ្យទៅជាឈ្នាន់ ដើម្បីបានជីវិតដ៏មានប្រយោជន៍ថែមទៀត។

ទាំងនេះគ្រាន់តែជារឿងដ៏គួរឲ្យព្រួយព្រះទ័យខ្លះ សម្រាប់អ្នកដែលបានប្រទានឲ្យ ក្នុងនាមទ្រង់ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់ព្រះកាយ និង ជាអ្នកដែលបានប្រទានឲ្យមានជាអ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន។

លំហាត់អនុវត្តន៍

៦ ចូរគូសរង្វង់ជុំវិញអក្សរនៅខាងមុខចម្លើយណាដែលត្រឹមត្រូវ។

ក) អ្នកដែលបានប្រទានព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចហៅថា ព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់ព្រះកាយ។

ខ) ព្រះអង្គសង្គ្រោះមានន័យថា អ្នករកឃើញ។

គ) មុខងារមួយរបស់អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀនគឺរំដោះអ្នកជឿឲ្យផុតពី ការប្រកាន់យកព្រះគ្រិស្តជាគោល។

ឃ) អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀនជួយអ្នកជឿឲ្យទទួលបានផលចំណេញពីទុក្ខលំបាករបស់គេ។

ការបង្ហាញពីអ្នកទទួល

និយាយអំពីព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ច អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀនគឺជាព្រះអំណោយទានដែលមានច្រើនជាងគេ។ មានអ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀនច្រើនជាសាវ័ក ព្យាការី និង អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អទៅទៀត។ មូលហេតុនោះគឺថា ព្រះកាយត្រូវការពួកគេច្រើន។ អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀនគឺអាចបំពេញតម្រូវការជាច្រើនរបស់ព្រះកាយ។

តើអ្នកណាដែលទទួលបានព្រះអំណោយទាននេះ? នៅក្នុងការសិក្សាអំពីព្រះអំណោយទានព័ន្ធកិច្ចដទៃផ្សេងទៀត យើងបានដឹងថា ព្រះសិរសានៃក្រុមជំនុំ ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងសមត្ថភាពជាក់លាក់មួយនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចរបស់ទ្រង់។ សមត្ថភាពទាំងនេះមានដូចជា ភាពស្មោះត្រង់ ប្រាជ្ញា ជំនឿ ភាពពេញដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ និង ឫទ្ធានុភាព។ សមត្ថភាពទាំងនេះក៏សំខាន់ណាស់ដែរសម្រាប់ព្រះអំណោយទានជាអ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន។ លើសពីនោះទៅទៀត មានសមត្ថភាពមួយដែលចាំបាច់ជាងគេ។ នេះគឺសមត្ថភាពនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់ និង ថែទាំចំពោះមនុស្ស។ នោះហើយបានជាពាក្យថា *អ្នកគង្វាល* តែងតែយកមកប្រើដើម្បីចង្អុលបង្ហាញពីព័ន្ធកិច្ចរបស់អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន។ អ្នកគង្វាលស្រឡាញ់ និង ថែទាំចៀមរបស់ពួកគេ។

អ្នកដែលបានប្រទាន ព្រះអំណោយទាននេះ ទ្រង់ផ្ទាល់ក៏ជាអ្នកគង្វាលដ៏ល្អសម្រាប់ហ្វូងចៀមរបស់ទ្រង់។ ទ្រង់ត្រូវបានគេហៅថា អ្នកគង្វាលល្អ។ អស់អ្នកដែលទទួលបានព្រះអំណោយទានជាអ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន គឺត្រូវស្ថិតក្រោមអ្នកគង្វាលល្អនោះ។ នោះហើយបានជា គេត្រូវមានសេចក្ដីស្រឡាញ់ និង ការថែទាំដូចជាអ្នកគង្វាលល្អ ដែលទ្រង់ក៏ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់ព្រះកាយផងដែរ។

លំហាត់អនុវត្តន៍

៧ មនុស្សណាម្នាក់នឹងទទួលបានព្រះអំណោយទានជាអ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន។ តើសមត្ថភាពអ្វីខ្លះដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃព្រះកាយទ្រង់សព្វព្រះទ័យចង់បាន នៅពេលដែលទ្រង់ស្វែងរកមនុស្សធ្វើជាព្រះអំណោយទាននេះសម្រាប់ព្រះកាយរបស់ទ្រង់?

....

....

៨ តើអ្នកគង្វាល ដូចជាអ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀនត្រង់ចំណុចណា?

....

....

ការអធិប្បាយពីមុខងារ

ព្រះគម្ពីរបាននិយាយច្រើនអំពី ព្រះអំណោយទានជាអ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន ជាងព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចដទៃទៀត។ យើងបានបកស្រាយ អ្នកគង្វាល និង អ្នកបង្រៀននេះ ជាមួយគ្នា ព្រោះតែមានអ្នកសិក្សាព្រះគម្ពីរជាច្រើននាក់បានយល់ស្របថា ទាំងពីរនេះជាព្រះអំណោយទានតែមួយ។ ដោយពាក្យថា *អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន* យើងចង់មានន័យថា *អ្នកគង្វាលដែលមានព័ន្ធកិច្ចបង្រៀន* ។

នៅពេលដែលយើងចាប់ផ្តើមសិក្សាពីមុខងាររបស់អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀននេះ យើងត្រូវត្រឡប់ទៅមើលគម្ពីរអេភេសូ៤:១១-១២ ដែលលោកមានប្រសាសន៍ថា "គឺព្រះអង្គហើយ ដែលបានប្រទានអោយ....អ្នកខ្លះជាអ្នកគង្វាល និងអ្នកខ្លះទៀតជាអ្នកបង្រៀន ដើម្បីរៀបចំប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធអោយបំពេញមុខងារបំរើ និងកសាងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រិស្តឡើង"។ យើងបានឃើញថា *មុខងារ*នៃព្រះអំណោយទានព័ន្ធកិច្ចគឺការរៀបចំប្រជាជនរបស់ព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់ព័ន្ធកិច្ច។

មានកណ្ឌគម្ពីរមួយចំនួននៅក្នុងគម្ពីរសម្ព័ន្ធមេត្រីថ្មី គឺសម្រាប់អ្នកគង្វាល។ គេហៅវាថា គម្ពីរសំបុត្រសម្រាប់អ្នកគង្វាល។ កណ្ឌគម្ពីរនោះមានសំបុត្រពីរ ទៅកាន់លោកធីម៉ូថេ និង ទៅកាន់លោកទីតុស។ វាត្រូវបានសរសេរផ្ញើរទៅកាន់ពួកគង្វាលដោយផ្ទាល់ និយាយអំពីមុខងាររបស់ពួកគេ។ អ្នកគួរអានកណ្ឌគម្ពីរនីមួយៗឲ្យបានពីរ ឬបីដង។

ដើម្បីជួយអ្នកឲ្យយល់ពីមុខងាររបស់អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន យើងនឹងយកអ្នកគង្វាលហ្វូងចៀមមកធ្វើជាឧទាហរណ៍។

អ្នកគង្វាលស្រឡាញ់ហ្វូងចៀមរបស់ពួកគេ ហើយស្ម័គ្រចិត្តលះបង់ជីវិតដើម្បីពួកវា

សូមអានគម្ពីរយ៉ូហាន ១០:១១-១៥។ អ្នកគង្វាលល្អគឺជាគំរូ ដ៏ប្រសើរសម្រាប់អ្នកគង្វាលថ្នាក់ក្រោម។ អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀនធ្វើបានតែរឿងបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះសម្រាប់ហ្វូងចៀមរបស់ពួកគេ លុះត្រាតែពួកគេស្រឡាញ់ហ្វូងចៀមនោះជាមុនសិន។ សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាគ្រឹះសម្រាប់មុខងារ ដែលប្រកបដោយផលផ្លែរបស់ព្រះអំណោយទានខាងវិញ្ញាណទាំងអស់។

អ្នកគង្វាលផ្តល់អាហារឲ្យហ្វូងចៀមរបស់ពួកគេ

"ស៊ីម៉ូនកូនលោកយ៉ូហានអើយ! តើអ្នកស្រឡាញ់ខ្ញុំ ជាងអ្នកទាំងនេះស្រឡាញ់ខ្ញុំឬ?... សុំថែរក្សាកូនចៀមរបស់ខ្ញុំផង......សុំឃ្វាលហ្វូងចៀមរបស់ខ្ញុំផង!" (គម្ពីរយ៉ូហាន២១:១៥-១៦)។ នៅពេលដែលលោកពេត្រុសបានសរសេរសំបុត្រលើកដំបូងរបស់លោកទៅកាន់ពួកចាស់ទុំ (អ្នកគង្វាល) លោកបានណែនាំពួកគេឲ្យ "សូមមើលថែរក្សាហ្វូងចៀមដែលព្រះជាម្ចាស់ផ្ញើទុកនឹងបងប្អូន ដោយចិត្តស្មោះស្ម័គ្រស្របតាមព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ គឺមិនមែនដោយទើសទ័ល ឬដោយចង់បានកំរៃអ្វីដែរ តែត្រូវមើលថែរក្សាដោយសុទ្ធចិត្ត។ (គម្ពីរ១ពេត្រុស ៥:២)។

ការផ្តល់អាហារសម្រាប់ហ្វូងចៀម ត្រូវតែជាអាហារដែលទាំងកូនចៀម និង ចៀមធំអាចស៊ីបាន។ សម្រាប់កូនចៀម ដែលជាអ្នកជឿថ្មី យើងមានទឹកដោះនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (សូមមើលគម្ពីរ១ពេត្រុស២:២ និង គម្ពីរហេប្រឺ ៥:១៣)។ សម្រាប់ចៀមពេញវ័យ ត្រូវតែមានអាហាររឹង (សូមមើលគម្ពីរ១កូរិនថូស ៣:១-២ និង គម្ពីរហេប្រឺ៥:១៤)។

សូមអានការណែនាំរបស់លោកប៉ូលសម្រាប់លោកធីម៉ូថេ ដែលជាអ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀនម្នាក់ "សេចក្តីទាំងអស់ដែលអ្នកបានឮពីខ្ញុំនៅមុខសាក្សីជាច្រើននាក់ ត្រូវប្រគល់អោយបងប្អូនណាដែលស្មោះត្រង់ និងមានសមត្ថភាពអាចបង្រៀនបន្តទៅអ្នកផ្សេងទៀតចុះ។" (គម្ពីរ២ធីម៉ូថេ ២:២) ។ ជាច្រើនលើក លោកប៉ូលបង្គាប់ឲ្យលោកធីម៉ូថេ បង្រៀន។ "អ្នកត្រូវដាស់តឿន និងបង្រៀនសេចក្តីទាំងនេះ" (គម្ពីរ១ធីម៉ូថេ៤:១១)។ "អ្នកត្រូវបង្រៀន និងដាស់តឿនគេតាមសេចក្តីទាំងនេះ" (គម្ពីរ១ធីម៉ូថេ ៦:២)។ "រីឯអ្នកបំរើរបស់ព្រះអម្ចាស់.... ត្រូវរួសរាយចំពោះមនុស្សទូទៅ ត្រូវចេះបង្រៀន និងអធ្យាស្រ័យដល់គេ" (គម្ពីរ២ធីម៉ូថេ ២:២៤)។

អ្នកគង្វាលគឺជាអ្នកដឹកនាំហ្វូងចៀមរបស់ពួកគេ

អ្នកគង្វាលសត្វចៀមត្រូវតែដឹកនាំពួកវា។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា៖ "លុះគាត់បញ្ចេញចៀមចេញពីក្រោលអស់ហើយ គាត់ដើរនាំមុខវា" (គម្ពីរយ៉ូហាន ១០:៤)។ អ្នកគង្វាលល្អនៃហ្វូងចៀមរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាគំរូដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន។ ដូចទៅនឹងអ្នកគង្វាលល្អដែលជាគំរូរបស់អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀនក៏ត្រូវតែជាគំរូសម្រាប់ហ្វូងចៀមផងដែរ " កុំប្រើអំណាចជិះជាន់អស់អ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមកអោយបងប្អូនថែរក្សានោះឡើយ គឺត្រូវធ្វើជាគំរូដល់ហ្វូងចៀមវិញ" (គម្ពីរ១ពេត្រុស៥:៣)។

"ក្នុងការនិយាយស្ដីក្ដី កិរិយាមារយាទក្ដី ចិត្តស្រឡាញ់ក្ដី ជំនឿក្ដី និងចិត្តបរិសុទ្ធក្ដី ត្រូវធ្វើជាគំរូដល់អស់អ្នកជឿ" (គម្ពីរ១ធីម៉ូថេ ៤:១២)។ អ្នកដឹកនាំល្អដើរមុន អ្នកដែលដើរតាម ព្រមទាំង ធ្វើជាគំរូរបស់ពួកគេផង។

អ្នកគង្វាលការពារហ្វូងចៀមរបស់ពួកគេ

សូមអានគម្ពីរយ៉ូហាន ១០:១១-១២។ "ដូច្នេះ សូមបងប្អូនថែរក្សាខ្លួនឯង និងថែរក្សាក្រុមអ្នកជឿទាំងមូលផង ព្រោះព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធបានផ្ទុកផ្ដាក់អោយបងប្អូនធ្វើជាអ្នកទទួលខុសត្រូវនេះ ដើម្បីអោយបងប្អូនថែរក្សាក្រុមជំនុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ..... ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា ពេលខ្ញុំចេញផុតទៅ នឹងមានមនុស្សចិត្តសាហាវដូចចចក នាំគ្នាចូលមកក្នុងចំណោមបងប្អូន គេនឹងធ្វើបាបក្រុមអ្នកជឿឥតត្រាប្រណីឡើយ" (គម្ពីរកិច្ចការ២០:២៨-២៩)។ នេះគឺជាទំនួលខុសត្រូវដ៏ធំមួយ។ ការការពារល្អបំផុតដែល អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀនអាចផ្ដល់ឲ្យទៅកាន់ហ្វូងចៀមគឺជាការយល់ដឹងយ៉ាងច្បាស់លាស់អំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

អ្នកគង្វាលទន្ទឹងចង់បានការបង្កើតកូនចៅ

អ្នកគង្វាលចង់ឲ្យចៀមរបស់ពួកគេ បង្កើតចៀមឲ្យបានច្រើន។ ភាគច្រើន អ្វីៗដែលពួកគេធ្វើគឺត្រូវបានជំរុញដោយគោលបំណងមួយនោះ។ អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀនមានគោលបំណងស្រដៀងៗគ្នា។ សូមចាំពាក្យរបស់អ្នកគង្វាលល្អ "ខ្ញុំមានចៀមឯទៀតៗ ដែលមិននៅក្នុងក្រោលនេះទេ។ ខ្ញុំត្រូវតែនាំចៀមទាំងនោះមកដែរ" (គម្ពីរយ៉ូហាន១០:១៦)។ ហេតុនេះហើយបានជាលោកប៉ូលសរសេរសំបុត្រទៅកាន់លោកធីម៉ូថេថា៖ "ត្រូវបំពេញកិច្ចការជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ" (គម្ពីរ២ធីម៉ូថេ ៤:៥)។ នៅពេលដែលអ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀនបំពេញមុខងារជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ មានរឿងពីរយ៉ាងនឹងកើតមានឡើង។ ទីមួយពួកគេនឹងនាំសមាជិកថ្មីៗចូលទៅក្នុងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រិស្ដ។ ទីពីរ ពួកគេក៏បង្រៀនហ្វូងចៀមអំពីរបៀបនាំសមាជិកថ្មីៗឲ្យចូលមក ដោយបានធ្វើជាគំរូឲ្យហ្វូងចៀមផងដែរ។

លំហាត់អនុវត្តន៍

៩ ចូរគូសរង្វង់ជុំវិញអក្សរនៅខាងមុខចម្លើយណាដែលត្រឹមត្រូវ សម្រាប់បង្គប់ប្រយោគតទៅ នេះ។ អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀនគឺដូចជាអ្នកគង្វាល ព្រោះពួកគេ

ក) ស្រឡាញ់ និង ថែទាំមនុស្សរបស់ពួកគេ។

ខ) ផ្ដល់អាហារដូចជាទឹកដោះ និង អាហាររឹងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់មនុស្សរបស់ពួកគេ។

គ) ទុកមនុស្សរបស់ពួកគេចោល ដើម្បីឲ្យពួកគេបានរៀនពីរបៀបប្រយុទ្ធជាមួយសត្រូវ។

ឃ) ប្រើអំណាចគ្រប់គ្រងលើមនុស្សរបស់ពួកគេ។

គោលបំណង នៃការបង្កើតកូនចៅ គឺដើម្បីកសាងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រិស្ត។ តើអ្វីជា គោលបំណង របស់ព្រះគ្រិស្ត ក្នុងការកសាងព្រះកាយរបស់ទ្រង់។ លោកប៉ូលប្រាប់យើងថាវាជាអ្វីនៅក្នុងគម្ពីរអេភេសូ ៤:១៣-១៦។ សូមធ្វើការដកពិសោធន៍ ខគម្ពីរនេះដោយយកចិត្តទុកដាក់ ហើយកត់សំគាល់ចំណុចខាងក្រោមៈ

ជំនឿតែមួយ

ពិតជាទំនួលខុសត្រូវមួយដ៏ធំមែន ដែលបានដាក់ទៅលើអស់អ្នកដែលមានព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ច! ពួកគេត្រូវបញ្ចេញកម្លាំងពលកម្ម ដើម្បីនាំព្រះកាយដែលផ្សំពីអ្នកជឿឲ្យរួមគ្នាក្នុងជំនឿ។ ការរួបរួមគ្នា មានន័យថា "តែមួយ" ។ (សូមមើលនៅក្នុងគម្ពីរទំនុកតម្កើង ១៣៣:១)។ លក្ខខ័ណ្ឌដែលជំនឿតែមួយនេះគឺជារឿងមួយដែលងាយទទួលបានបំផុត គឺការមានវិញ្ញាណតែមួយ។ (សូមមើលគម្ពីរ អេភេសូ ៤:៣) ។ វិញ្ញាណតែមួយ គឺជាដីដែលជួយឲ្យជំនឿតែមួយអាចបង្កបង្កើតបានល្អបំផុត។ បើគ្មានវិញ្ញាណតែមួយនោះទេ ជំនឿតែមួយនឹង ទៅជាត្រជាក់ និង គ្មានជីវិតរស់ឡើយ។ វិញ្ញាណតែមួយមិនងាយនឹងរក្សាទុកនោះឡើយ។ យើងត្រូវធ្វើការច្រើនទៅលើវា។ វាទាមទារឲ្យមានទំនាក់ទំនងដ៏ត្រឹមត្រូវជាមួយព្រះគ្រិស្ត និងជាមួយសមាជិកនៃព្រះកាយរបស់ទ្រង់។ វាទាមទារឲ្យមានឥរិយាបថនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និង ការអត់ទោស។

ជំនឿតែមួយមានន័យថា "ការជឿលើរឿងតែមួយ"។ វាមានន័យថាជឿលើអ្វីៗដែលព្រះគម្ពីរបានចែង។ ដូច្នេះ គោលបំណងមួយសម្រាប់អំណោយទានព័ន្ធកិច្ច គឺនាំព្រះកាយចូលទៅក្នុងជំនឿតែមួយ។

គំនិតតែមួយ

នេះគឺជាគំនិតចេះដឹងបែបពិសេសមួយ។ វាគឺជា "ការស្គាល់ព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់" (គម្ពីរអេភេសូ ៤:១៣)។ វាមិនគ្រាន់តែជាចំណេះដឹង*អំពី* ព្រះគ្រិស្តនោះទេ។ វាមានន័យថា ការស្គាល់ *ទ្រង់* ។ យ៉ាងហោចណាស់ មានមធ្យោបាយបីយ៉ាងដែលយើងអាចស្គាល់ទ្រង់បាន (សូមមើលនៅក្នុងគម្ពីរភីលីព ៣:១០)។

១. ត្រូវស្គាល់ឫទ្ធានុភាពដែលបានប្រោសព្រះអង្គអោយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។

២. ត្រូវចូលរួមជាមួយព្រះអង្គដែលរងទុក្ខលំបាក។

៣. ត្រូវអោយបានដូចព្រះអង្គដែលសោយទិវង្គត។

ព្រះអំណោយទានព័ន្ធកិច្ចដែលបានប្រទានមកនេះ ក៏ដើម្បីនឹងនាំព្រះកាយទាំងមូលចូលទៅក្នុងចំណេះដឹងតែមួយយ៉ាងសំខាន់មួយនេះ។

មនុស្សពេញវ័យ

នៅក្នុងគម្ពីរបកប្រែចាស់ បានចែងថាៈ "មនុស្សគ្រប់ល័ក្ខណ៍" (គម្ពីរអេភេសូ ៤:១៣)។ ពាក្យថា*គ្រប់ល័ក្ខណ៍* មានន័យថា " ពេញលេញ" ។ បទគម្ពីរគឺជាឧបករណ៍ដែលត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយអស់អ្នកដែលជាព្រះអំណោយទានរបស់ក្រុមជំនុំ។ គំរូប្លង់សម្រាប់នាំផ្លូវពួកគេនៅក្នុងកិច្ចការដែលគេធ្វើគឺ "កំពស់របស់ព្រះគ្រិស្តដែលបំពេញអ្វីៗទាំងអស់" (គម្ពីរអេភេសូ៤:១៣)។ គំរូប្លង់មានន័យថា "ផែនការដែលដឹកនាំ

អ្នកសាងសង់”។ មានទំនាក់ទំនងមួយយ៉ាងសំខាន់រវាង គោលបំណងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ក្នុងការអភិវឌ្ឍមនុស្សពេញវ័យ និង គោលបំណងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់ក្រុមជំនុំ។ គោលបំណងនោះគឺថា ទ្រង់អាចមានបុត្រជាច្រើនទៀត ដែលមានសណ្ឋានដូចជាព្រះបុត្រារបស់ទ្រង់។ (សូមមើលគម្ពីរ រ៉ូម ៨:២៨-៣០)

នៅពេលដែលព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ច ដំណើរការតាមមុខងាររបស់វា ហើយអ្នកជឿបានពេញវ័យ នោះសមាជិកថ្មីនឹងកើតមានបន្ថែមទៀតនៅក្នុងព្រះកាយ។ ព្រះកាយដែលមានសុខភាពល្អ និងពេញវ័យ អាចបង្កបង្កើតខ្លួនបាន។

ការបកស្រាយពីការអភិវឌ្ឍ

វត្ថុបំណងទី៤. *ទទួលអារម្មណ៍ដឹងថា តើព្រះអម្ចាស់កំពុងធ្វើការនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកដើម្បីអភិវឌ្ឍព័ន្ធកិច្ច ឬក៏អត់។*

លក្ខខ័ណ្ឌ សម្រាប់ការអភិវឌ្ឍអ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀនគឺប្រហាក់ប្រហែលលក្ខខ័ណ្ឌសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដែរ។ សូមរំឭកមេរៀនរបស់យើងដែលទាក់ទងនឹងការអភិវឌ្ឍព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ច។

លំហាត់អនុវត្តន៍

១០ ចូររៀបរាប់ដោយប្រើពាក្យរបស់អ្នកផ្ទាល់ ពីរបៀបដែលយើងអាចទទួលអារម្មណ៍ដឹងថាអ្នកដែលបានប្រទានព្រះអំណោយទាននេះ ទ្រង់ធ្វើការនៅក្នុងជីវិតជាអ្នកជឿរបស់អ្នក។

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

ការប្រឡងផ្ទាល់ខ្លួន

សំណួរពហុជម្រើស។ ជម្រើសចម្លើយត្រឹមត្រូវសម្រាប់សំណួរនីមួយៗ។ ចូរគូសរង្វង់ជុំវិញអក្សរនៅមុខចម្លើយទាំងឡាយណាដែលត្រឹមត្រូវ។

១ ព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចមានដូចជា

ក) អ្នកគង្វាលព្រមទាំងអ្នកបង្រៀន

ខ) ការរួបរួមខាងឯវិញ្ញាណ

គ) អប៉ូស្តូល

ឃ) អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ

ង) សាវ័ក

ច) សេចក្តីស្រឡាញ់

ឆ) ព្យាការី

២ នៅក្នុងមេរៀនរបស់យើង យើងបានឃើញថា អ្នកដែលបានប្រទានព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចគឺត្រូវបានគេស្គាល់ដោយនាមជាច្រើន ដែលអាចនឹងជួយយើងឲ្យយល់កាន់តែច្បាស់អំពីទ្រង់។ ចូរគូសរង្វង់ជុំវិញនាមណាដែលមិនប្រើសម្រាប់ទ្រង់។

ក) ព្រះសិរសា

ខ) ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ

គ) ព្រះកាយ

ឃ) ព្រះជាម្ចាស់

៣ មុខងារគោលរបស់ព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចគឺការកសាង

ក) អ្នកគង្វាលនៃក្រុមជំនុំ

ខ) សមាជិកម្នាក់ៗនៅក្នុងក្រុមជំនុំ

គ) ក្រុមជំនុំជាព្រះកាយ

៤ យើងបានឃើញថា ព្រះអំណោយទាននៃព័ន្ធកិច្ចអាចអភិវឌ្ឍបានតាមរយៈ

ក) ការអធិស្ឋាន

ខ) ការសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់

គ) រៀនស្តាប់ និង ធ្វើតាមព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ឃ) ប្រើប្រាស់ព្រះអំណោយទាននោះ

៥ សរសេរដោយការចងចាំនៅ គម្ពីរ១កូរិនថូស ១៣:៥-៦។

....

....

ចម្លើយសម្រាប់លំហាត់អនុវត្តន៍

១ ខ) គ្រប់គ្រង

ឃ) ដឹង

ង) ផ្គត់ផ្គង់

៦ ក) និង ឃ) ជាចម្លើយត្រឹមត្រូវ

២ ខ) ព្រះសិរសា

៧ ទ្រង់សព្វព្រះទ័យចង់បានអ្នកជឿណាម្នាក់ដែលស្រឡាញ់ និង ថែទាំប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។

៣ ក) ពេញដោយជំនឿ និង ឫទ្ធានុភាព

គ) ស្មោះត្រង់នៅក្នុងក្រុមជំនុំ

ឃ) ប្រកបដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ និង ប្រាជ្ញា

៨ អ្នកគង្វាលស្រឡាញ់ និងថែទាំចៀមរបស់ពួកគេ

៤ ខ) ជាចម្លើយត្រឹមត្រូវ

៩ ក) ស្រឡាញ់ និង ថែទាំមនុស្សរបស់ពួកគេ។

ខ) ផ្តល់អាហារដូចជាទឹកដោះ និង អាហាររឹងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់មនុស្សរបស់ពួកគេ។

៥ ក) ការសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ខ) ការរៀនស្តាប់ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់

គ) ការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ។

១០ ចម្លើយរបស់អ្នកផ្ទាល់